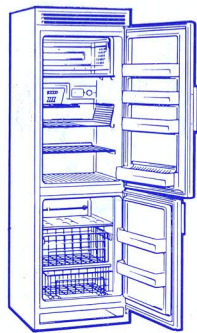

KYLSKÅP

KYL / FRYSS

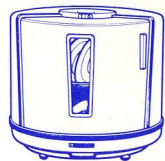
KOKSMASKIN
ASSISTENT

TVÄTTMASKINER

CENTRIFUGER

DISKMASKIN

Electrolux

hemtjänst

ger Er råd när Ni vill köpa och trygghet när Ni köpt

Västergötlands Elektriska AB

Kungsgatan 18 – Mariestad – Tel. 0501/13980

1915 – 1965

De första 25 åren

Denna skrift ägnas alla dem, som genom sitt intresse och sin entusiasm främjat tennissportens utveckling i vår stad.

Styrelsen 1965 från vänster Sven Spaak, banchef, Inge Hassel, tävlingsledare, Inga Siwertz, vice ordförande, Tore Wilander, ordförande, Erik Lundberg, sekreterare, Oscar Lagerstedt, kassör, Jan Wängelin, juniorrepresentant.

Föga anade man för 50 år sedan, vilken fantastisk spridning den vita sporten skulle få i framtiden. I dag växer tennisklubbar upp som svampar ur jorden. Genom TV har tennisen fått en popularitet som aldrig förr. Man bygger nya banor, nya hallar och tennistränarna räcker inte till.

Ungdomar bollar med enkla medel mot plank, på cementerade gårdar, på västkustens hällar med fisknät emellan sig! Tennisen har blivit en folksport.

Det finns anledning tänka på detta och jämföra med förhållandena 1915, då MTK bildades under ytterst blygsamma former.

Trots ivrigt sökande bland gulnade tidningar på Mariestadstidningens vind vet vi inte mycket om de första åren. Korta notiser från 1915 tillkännager blott, att en "tennisklubb är under bildande härstädes. Sammanträde om saken hålles i afton kl. 5.30 å Stadshotellet" samt att "till anordnande av tennisbana i Alhagen å den för detta ändamål avsedda platsen beslöto stadsfullmäktige lämna sitt bifall."

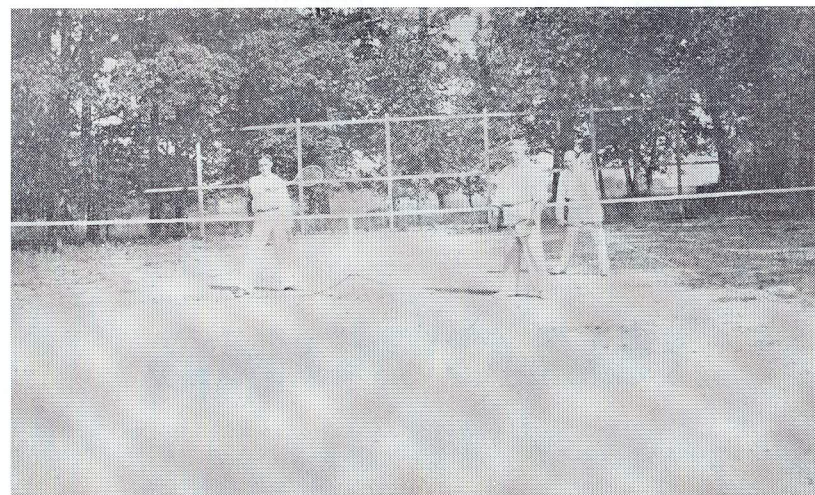

Landssekreterare Einar Johnsson, ordförande från klubbens tillkomst till 1942.

Den nya klubben fick god hjälp i starten av dåvarande landshövding Ekman, som i många år satt i styrelsen. Här möter vi länsassessor Einar Johnsson, som i så många år skulle komma att leda klubbens öden. Adjunkt Wetterwik är ett annat namn, som också dyker upp i de korta meddelandena. Han är den ende, som kan berätta något om sina unga år, då han deltog i det sparsamma tennispelandet i Mariestad.

Man har hört sägas, att de första tenniströnen gjordes mellan trädröterna i Alhagen. Fullt så illa var det väl inte år 1915, då man antagligen hade en enkel grusplan utan stängsel och med linjer av trä. Man förbättrade år från år, och 1918 lovade landshövdingen att själv betala halva kostnaden, d. v. s. 1.000 kronor till banans förbättring påföljande sommar. Den andra tusenlappen tog styrelsen en växel på!

Stängsel kom upp bakom baslinjen. Det sträckte sig likt vingar långt utanför sidolinjerna och fångade upp bollarna. Fullt inhägnad var banan alltså inte utan öppen vid sidorna. Linjerna av trä byttes ut mot dylika av bly.

Tennisspel på gamla banan i Alhagen.

ISACSONS HERR & JUNIOR som startade redan 1907 är stadens äldsta och ledande herr- och junioraffär.

ISACSONS HERR & JUNIOR representerar landets förnämsta tillverkare av herr- och juniorkläder.

ISACSONS HERR & JUNIOR ger Er möjlighet att välja bland många välkända svenska och utländska fabrikat då det gäller ekiperingsartiklar.

ISACSONS HERR & JUNIOR garanterar Er kvalitet, passform och service.

ISACSONS

— med kläder för såväl den sobre gentlemannen som för Mr Junior —

Armatur

Kyl - Frys - Tvätt

Västergötlands
ELEKTRISKA AB

Mariestad. Tel. 139 80

OVES SPORT

Stockholmsvägen 10, Mariestad. Tel. 109 48

Allt för tennis

Racket, bollar, skor, byxor, tröjor

Det var ingen konkurrens om tiderna, utan bara några få, som spelade. Inte heller tog man någon avgift. Så man kan undra, hur det gick med växeln!

1918 var, som nog många kan erinra sig, surrogatens tid. Tennissporten i hela landet hade det besvärligt med bollar, ty något ersättningsmedel för gummi stod ej att uppbringa. Det var vemodigt att se förstaklasspelare timme efter timme öva med luggslitna bollar. Man tog sig t. o. m. för att pumpa upp och lappa på de gamla.

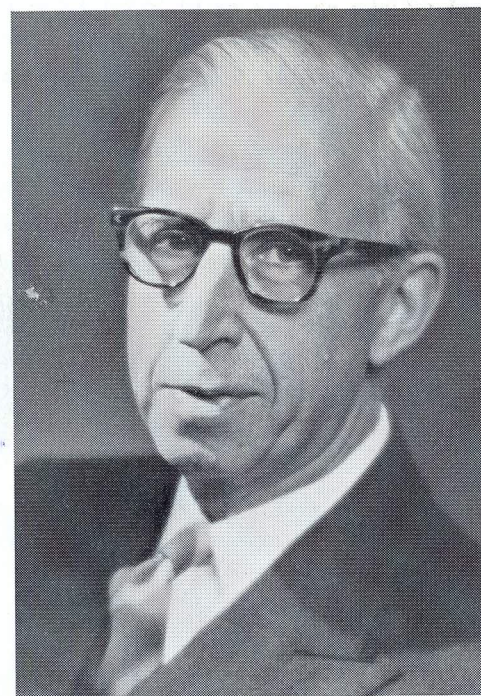
H.M. Konung Gustaf V, tenniskonungen kallad, var den ende som fick tillfälle spela med nya bollar, som då och då kom i små sändningar utifrån. Den tidens A-klasspelare vittnar om, att det låg festskimmer över hallen, när konungen tog fram de nya bollarna ur papperet och inbjöd till en stunds spel med dem!

Inte underligt då, att man hade usla bollar i Mariestad. Adjunkt Wetterwik minns en tennismorgon, då han, ordföranden och två andra spelare kom från en tidig dubbel under träden. Man klagade över bollarna och då man kom till bron, öppnade Wetterwik asken och slängde de nötta bollarna i Tidan. Ordföranden blev ursinnig och ett häftigt gräl utspann sig i den tidiga morgonstunden på bron. Man fick skriva till Stockholm efter andra bollar. De kom också så småningom, av något bättre kvalitet än dem som låg i Tidan får man hoppas!

Som sagt var det inte gott om tennisspelare dessa år. En ung gymnastikdirektör från Göteborg kom till Mariestad en sommar och höll kurser i gymnastik. Han spelade tennis, och skulle delta i Alhagen med klubbens spelare. Men han hade inga vita långbyxor med sig! Man kunde inte uppträda i Alhagen utan vita långbyxor, så gymnastikdirektören fick låna ett par — därtill de allra snyggaste — av adjunkt Wetterwik. Detta glömdes liksom bort under sommaren. Varje vår, när adjunkten skulle börja spela, saknades hans snyggaste byxor. Mariestad var inte så stort på den tiden! Så småningom spred sig ryktet om de försvunna tennis-

byxorna. Efter åtta vårar meddelade så en tvätterska, som hade butik invid bron, att hon länge haft ett par vita byxor liggande hos sig. Och se, det var adjunktens, som äntligen kommit till rätta.

1918 kunde man, trots bristen på bollar, anordna ett klubbmästerskap, som alltså är det första inom MTK. Hur många som deltog och vem som vann det är det dock ingen som minns.

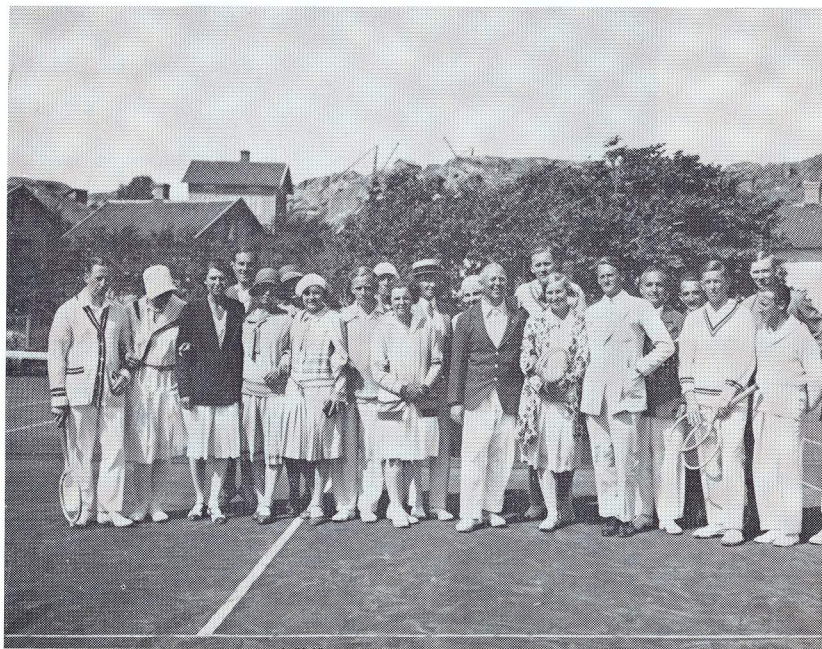

F. tandvårdsinspektör Bertil Collin, ordförande 1942—1946.

I början på 20-talet fick Mariestad sin förste tennisspelare av klass med tandläkare Bertil Collin. Naturligt nog fanns ingen härifrån stan, som kunde ge honom en ordentlig match. Banan var på denna tid mycket dålig. Bertil Collin tränade under flera år i Skara, där man tydligen hade större tennisresurser än här. Landshövding Ekman stod fortfarande i

spetsen för klubben. Banan låg ju ursprungligen på residensets mark och dit hörde också lilla stugan bredvid, som då beboddes av vaktmästare Andersson. Han skötte om planen och tog upp avgifter, som man då tydligen infört. För dessa tjänster i Alhagen bodde vaktmästare Andersson hyresfritt. Den detaljen var tydligen lättare att ordna på den tiden än nu!

Först i slutet av 20-talet började Bertil Collin träna på hemmaplan. Han tillhörde då vår svenska tenniselit och deltog i turneringar både i Båstad, Lysekil och Falsterbo, där han flera gånger placerade sig på prisplats.

Den svenska tenniseliten samlad i Lysekil på 20-talet.

Bertil Collin längst till vänster i främre raden.

Så småningom hade även Mariestad fått flera spelare, som var representativa nog att kunna deltaga i spel utåt, och i början av 30-talet ordnades första stadsmatchen mot Skara. Den följdes av flera.

Kravet på en ny bana i Alhagen blev allt större. 1929 beslöt klubben sätta i gång med den frågan. Man fick ett lån från stadens borgarkassa, och arbetet kunde börja. En i hela Sverige känd idrottstränare vid namn Kriegsman for vid denna tid omkring i landet och anlade löparbanor och tennisbanor. Man lyckades få Kriegsman engagerad, och den nya banan, som fyllde alla dåtida anspråk, stod färdig att tagas i bruk i början av 30-talet.

Allt fler spelare dyker nu upp, som vi kommer ihåg, och som många fortfarande finns kvar här: doktorerna Lindgren och Bauer, tandläkare Rise, länsjägmästare Chöler, ingenjör Konrad Schinkler, brukstjänsteman Lars-Erik Blomberg m. fl.

Men vintrarna blev långa för bollsugna tennisspelare. För att få kompensation började man spela badminton inomhus. Man höll till i skolans gymnastiksal. Planscher i glas och ram prydde väggarna, så det hade sina risker, även om fjäderbollen väger lätt. I detta nöje deltog också många av stadens fruar med liv och lust. Det berättas, att man t. o. m.

Konrad Schinkler, initiativtagare till Mariestads idrottshall.

Kvalitetsmärket
för pressar och pannor

ordnade klubbmatcher med danska badmintonklubbar. Nu väcktes tanken på en inomhushall. Där kunde man spela både badminton och tennis och dessutom kanske bowling i källarvåningen.

Tennisklubben, fortfarande med länsassessor Einar Johnsson som ordförande, började nu ett långt och intensivt förarbete till hallens byggande och planering. Så småningom bildades en hallstyrelse med överingenjör Konrad Schinkler som ordförande och där hela tennisklubbens styrelse åkte in.

Konrad Schinkler, vars ögon än i dag blickar ner på oss från ett porträtt i idrottshallen, grep sig genast verket an. Han berättar själv hur hallen kom till stånd. Man kalkylerade och kostnadsberäknade. Och framför allt tiggde man pengar, förutan vilka ingen hall kommer till stånd med än aldrig så god vilja. Staden gav 10.000 kronor. Andelar på 500 kronor tecknades. Man sökte upp den ena efter den andra, som kunde tänkas vara intresserad och efter prat om ditt och datt och ibland efter en god middag, kom ingenjör Schinkler fram med det verkliga ärendet. En andel till den nya hallen! Kostar 500 kronor! Tack så mycket. Det var alltså priset man fick betala för en kväll med Konrad Schinkler med fru på den tiden, var det någon som sa. Andelarna blev många, man måste haft det mycket gemytligt med Schinklers!

1937 fick man 65.000 kronor i tipsmedel, och bygget sattes igång. Hallen hann nätt och jämt bli färdig innan andra världskriget bröt ut. Under 200.000 gick totalkostnaden på. En siffra att minnas i dessa dagar. Man var först i länet med tennis inomhus, och grannar från närliggande klubbar kom och spelade. Trots detta hade man inte vågat hoppas på ett 100-procentigt utnyttjande av hallen. Det är därför mycket roligt, att för Konrad Schinkler i dag kunna berätta, att idrottshallen är belastad till bristningsgränsen sedan många år tillbaka. Kalkylerna på den punkten har alltså överträffat de tvehågsnas högsta förväntningar.

I Alhagen blir nu behovet av en en-tous-cas-bana allt större. Bertil Collin med försänkningar i stora tennisvärlden lyckades genom hela lan-

dets tennispappa Pettersson-Sverige få löfte om en bana i en-tous-cas för 5.000 kronor. Den anlades i slutet av 30-talet, men tyvärr, på grund av krigsutbrottet ej av en-tous-cas.

Man var nu väl rustad. Tennisintresset växte. Man spelade klubbmatcher, stadsmatcher och även under åren 1938—44 tävlingar mot Stockholm. Däri deltog icke utan framgång bl. a. läkarna Collin, Lindgren och Rise.

Många namn, som här dykt upp ur klubbens tidigare historia, har vi all anledning att stanna vid idag. Kanske ändå främst vid framlidne länsassessor Einar Johnssons. Han var med vid klubbens bildande och var sedan dess ordförande i 27 av de 50 år klubben funnits till, med andra ord under hela den tid, som här nödtorftigt redogjorts för.

Så går åren vidare mot nya bollar, nya racketar, nya spelare och en ny tennishistoria.

Inga Siwertz.

Från 40-tal till 60-tal

Efter landssekreterare Einar Johnssons bortgång valdes tandläkare Bertil Collin till klubbens ordförande och kvarstod i denna egenskap till 1946, då han efterträddes av dåvarande länsnotarien Arne Söderström. Collin, som alltjämt var klubbens främste spelare, och så sent som 1944 hemförde mästerskapet i single, drog sig sedan tillbaka från tävlings-tennis. Andra framstående spelare vid denna tid var Lars Blomberg, under åtskilliga år klubbens sekreterare, samt den alltför tidigt bortgångne Rune Olhagen, klubbens kassör från början av 40-talet och fram till 1946.

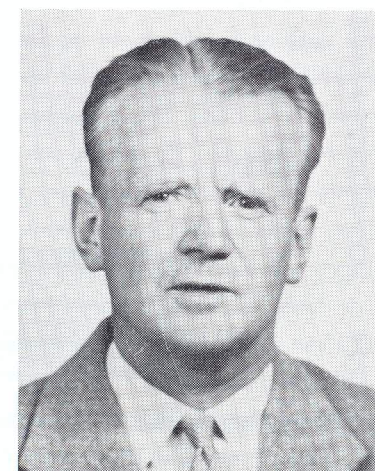
Vid mitten av 1940-talet drog en ny generation in på tennisklubbens banor. Det var dels sådana som flyttat till staden: Ove Olsson, källarmästare på Stadshotellet och medlem av klubbens styrelse sedan 1942, vidare Bo Brink, nyetablerad praktiserande läkare från 1945, dels en avsevärd grupp spelare, som börjat med handboll inom MAIF men nu

fann det lämpligt att pröva sina bolltalanger på ett nytt område: Inge Hassel, Sven Erik Birath, Gunnar Birgersson, Bengt Norrlander m. fl. Sist men inte minst en man för sig, inflyttad något tidigare, Sylvan Sylmé, trollkonstnär till professionen men också ett stycke trollkarl på tennisplanen, glödande tennisentusiast, som inte gav spelet förlorat förrän långt efter sista bollen, Trollpokalens instiftare, också han mänskligt att döma för tidigt bortgången. De flesta av de nämnda hade fått lära sig spelet på egen hand och hade inte kunnat räkna på nämnvärd instruktion, men vad som brast i teknik, fick ersättas av en god fysik och ett från handbollen uppövat bollsinne. De kom alla att skriva in sina namn i klubbens annaler, som spelare och pristagare eller som funktionärer i skilda befattningar.

Det är naturligt att här främst dröja vid namnet Inge Hassel. Under hela 20 år — med undantag av en kortare period under slutet av 40-talet och början av 50-talet, då han vistades i Trollhättan — har han hört till klubbens elitspelare, och är för närvarande jämte Rolf Severin klubbens ende klass III-spelare, och alltjämt en farlig motståndare till denne, vilket årets klubbmästerskap till fullo visar. Inge har med framgång represen-

Ove Olsson.

Bo Brink.

terat klubben i otaliga DM-tävlingar och klubbmatcher, inte alltid vunnit men kämpat och alltid fallit med hedern i behåll. Kalle Schröder betecknade honom vid sitt besök i Mariestad 1949 som "en oerhört lovande pojke", som dock borde spela ett mera offensivt spel. Att Inge inte helt infriat dessa förhoppningar, beror i främsta rummet på att han inte i önskvärd utsträckning kunnat ägna sig åt tennis och följaktligen inte helt övervunnit vissa tekniska svagheter. Inges insatser på olika områden inom klubben, som kassör och som ordförande inom tävlingskommittén, är betydande och jämförliga med hans insatser som tävlingsspelare.

Att nämna Ove Olssons namn utan att samtidigt nämna Bo Brinks voro oförlätligt, så oskiljaktiga var de. Ove, som kom till staden några år tidigare än Bo, var då som tennisspelare ett råämne och hade endast ett par viktiga förutsättningar: en grundkondition från ungdomens medeldistanslöpning — 1500 på något över 4 min. — och en systematisk uthållighet och en energi, som trotsar varje beskrivning. Dessa egenskaper gav honom redan tidigt framgångar i tennis, men det var först kontakten med Bo Brink, som förde honom upp i främsta ledet av klubbens spelare. Bosse var den tekniskt mera utvecklade, hade goda grundslag, kanske alltför snärtiga, ett bra volleyspel, som gjorde honom till en utmärkt partner i dubbel och ett intresse för tennis, som kunde mäta sig med Oves. Det har antytts, att han var född med en racket under armen eller i handen. Det samarbete som nu inleddes, kom att bära rik frukt, och namnen Bo Brink och Ove Olsson återfinns på prislistorna med nästan pinsam enformighet vid sidan av Inge Hassels och några andras, vilkas insatser senare skall beröras. Den mindre initierade kunde möjligen, då han bevittnade en sammandrabbning på tennisplanen mellan de båda, förledas tro, att fiendskap rådde mellan dem, men så var långt ifrån fallet. Gnabbet var endast ett tecken på det allvar, med vilket de fullföljde sina uppgifter. Ove Olsson lämnade staden 1953 men har återvänt, medan Bo Brink kom att verka inom klubben ännu ett decennium fram till sin död 1963. Både Ove och Bo hann också med att göra betydande insatser på det organisatoriska området.

Bekvämt med egen frys

Har Ni tänkt på hur bekvämt det är med egen frys i hemmet? Ni kan alltid ha färskt hemma—både mat och kaffebröd.

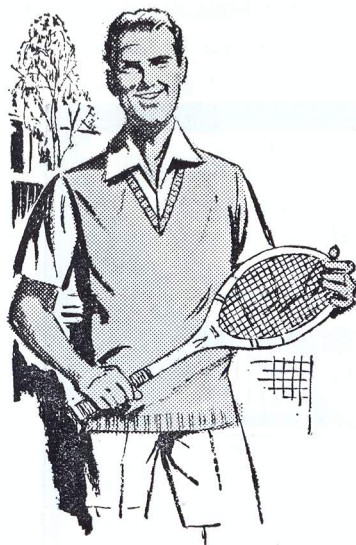
IWO frysboxar, frysskåp, kylskåp och kombinationskåp tillverkas av Elektro IWO AB, Mariestad — en av landets ledande frysfabrikanter.

S-märkta • 5 års kompressorgaranti
Service över hela landet

alltid färskt med
IWO
HEMFRYS

Josef Johansson's
radio · TV
MARIESTAD

Tel. 0501/ 138 20	SKÖVDE 0500/ 117 03	GÖTENE 0511/ 501 14	TÖREBODA 0506/ 10333
----------------------	---------------------------	---------------------------	----------------------------

KLÄD ER

för fritid

hos

GULDSMEDS AB FRÖBERGS EFTR.

MARIESTAD. Tel. 100 26

Guld och silvervaror

Sportpriser

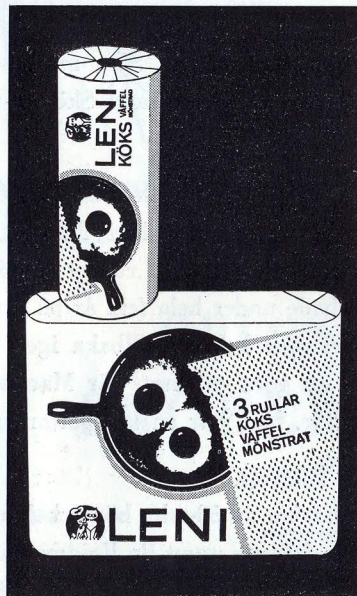
Ett utomordentligt nyförvärv gjorde klubben, då Bengt Eksell lämnade Skara för att bli tingsnotarie vid Vadsbo domsaga. Därmed fick klubben en tekniskt driven spelare, som omedelbart satte de övriga spelarna på plats och blev mästare i single år 1947 både inom- och utomhus. Eksell, som under flera år också var klubbens sekreterare, lämnade 1949 staden, sedan han avslutat sin utbildning vid domsagan. Eksell föreföll inte ha något överflöd av kroppskrafter, men visade sig tekniskt överlägsen våra övriga spelare och behärskade bättre volleyspelet. Detta jämte seghet och taktisk skicklighet torde ha vari förklaringen till hans framgångar.

En annan, likaledes tekniskt driven spelare, som också vistades här endast några år, var Lars Andersson (sedermera Widerström). Han hade ett säkert basline-spel men saknade enligt Schröder (i den nämnda intervjun från år 1949) "det avgörande slaget volley". Sina mest betydande insatser som tennisspelare torde han ha gjort inom Skövde tennisklubb.

Ett utomordentligt tillskott till Mariestads tennis blev lantmätaren Curt Hellsten, som kom till staden 1948. Han betecknades då i Tidning för Skaraborgs Län som "något av en komet", och det är ett riktigt omdöme, om man ser till hans insatser. Hellsten hade under hela fem år på grund av ohälsa tvingats avstå från tennisspel men kommit tillbaka igen och blivit dalamästare. Nu var han beredd att göra en insats för Mariestad. Tyvärr stannade han endast några år här. Han var en kämpastark spelare och en entusiasmerande ordförande.

Bland spelare från slutet av 40- och början av 50-talet bör också nämnas Sven Villner, som tidvis hörde till de främsta, samt Bo Reidmar, uppväxt inom klubben, en tekniskt utvecklad spelare, som behärskade volleyspelet. Reidmar kom emellertid inte att göra mera betydelsefulla insatser här, eftersom han måste avsluta sin utbildning på annan ort. Värdefulla nyförvärv från Töreboda är Arne Bohman och Rolf Severin. Den senare utgör en stötspelare i klubbens A-lag och är alltså så ung, att han — under goda förhållanden — kan utvecklas vidare.

rejälare köp
bättre papper
Leni ger mer!

KATRINEFORS AB · MARIESTAD

Barbro Jacobsson demonstrerar sin fina backhand.

Det bästa har sparats till sist: klubbens kvinnliga spelare. Sedan Elsa Lenas flyttat från staden i slutet av 40-talet, fanns inte mycket kvar av damtennisen. Men en vårkväll, sannolikt år 1949, kom en späd 17-årig flicka in på planen. Hon tycktes inte ha några överväldigande anlag men

togs artigt emot av kvarvarande manliga spelare och fick nödig instruktion. Ingen väntade sig då något märkvärdigt av den till synes vilsekomna unga damen. Hennes namn var Barbro Jacobsson, och hon skulle bli klubbens främsta kvinnliga spelare, även om hennes rangställning tidvis hotades av Inga Siwertz, bördig från Stockholm och med försänkningar i SALK samt av Dora Ekelund. Barbro tröttnade inte på att söka upp motståndare bland pojkarna och förvärvade redan efter några år både teknisk skicklighet och hårdhet. Den späda skolflickan förvandlades till en duktig tennisspelerska, som hade stora framgångar inom såväl distriktet som länet. Hon är en av de få Mariestadsspelare, som deltagit i landskapsmatcher. När denna prydliga representant för klubben för några år sedan lämnade staden, kändes det som en stor förlust.

Dora Ekelund och Inga Siwertz har redan nämnts. Bägge kom till Mariestad i mitten av 1950-talet, var själva skickliga tennisspelare och hade större erfarenhet av tennis än man i allmänhet hade i Mariestad. Nu började det blåsa friska fläktar inom damtennisen, och klubben kunde göra sig gällande i tävlan med andra klubbar. Doras och Ingas namn figurerar nu jämsides med Barbros i prislistorna från klubbens tävlingar. Doras pricksäkra lobbar och Ingas mera kraftfulla spel kan alltså tvinga även goda manliga spelare ur fattningen. Deras verksamhet som tränare av klubbens juniorer skall senare beröras.

Tävlingsverksamheten inom MTK har följt välkända mönster och gällt klubbmästerskap, från idrottshallens tillkomst både inom- och utomhus, klubbmatcher mot Skövde, Falköping, Lidköping, Karlstad m. fl. klubbar, ibland omfattande upp till 10 matcher och såväl damer som herrar. I stora och lilla DM har klubbens spelare flitigt deltagit, främst de ovan nämnda, givetvis med växlande framgång. De sista åren av 40-talet tycks för herrarnas del ha varit särskilt framgångsrika. I mars 1949 blev Inge Hassel skaraborgsmästare, Sven Villner tvåa och Ove Olsson trea. I dubbel segrade Brink och Hassel. I tidningarna var berömmet översvallande. "Mariestad länsbäst i tennis", skriver en tidning och "Finalen i SkM blev KM för Mariestads TK" en annan. "Av söndagens Skaraborgsdouble i

tennis i Skövde framgick åter klart, att inte någon länsförening står i paritet med Mariestads TK", noterade en Skövdetidning. "Två av länets bästa, Inge Hassel och Ove Olsson, Mariestad, spelar en uppvisningsmatch den 15 juni på Töreboda tennisbana", så lyder en annons i Tidning för Skaraborgs Län. Några dagar tidigare hade emellertid klubben fått uppleva en stor motgång: dess lag hade i A-cupserien mot Trollhättan och Skövde fått vidkännas ett till synes svidande nederlag. "MTK:s svarta dag i tennisens A-cup", rubricerar den besvikne referenten i TfSkL. Nu hade klubben kommit in i större sammanhang och dess spelare skulle möta ett alltmer hårdnande motstånd. Avflyttning av spelare, Eksell, Hellsten, Hassel (under en kortare period) m. fl. försvagade under början av 50-talet klubbens A-lag, och kanske man också måste konstatera en viss teknisk stagnation i förhållande till andra klubbar i länet.

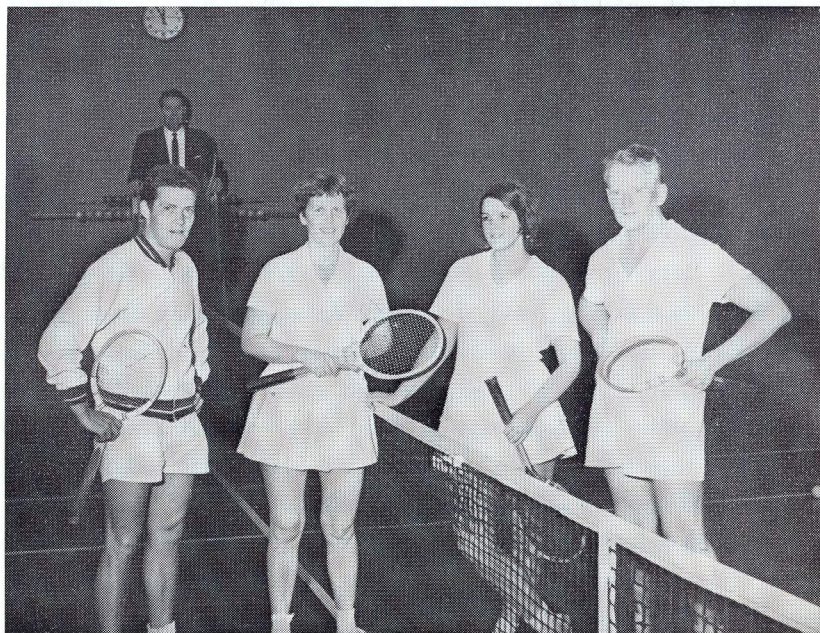
Sedan 1947 har MTK deltagit i allsvenska tennisserien inomhus, det första året i div. II, västgötaserien, tillsammans med Göteborg, Jönköping, Borås och Skövde tennisklubbar. Seriernas sammansättning har i hög grad växlat, och de har väl ännu inte funnit sin slutliga form. MTK:s lag har genom åren klarat sig tillfredsställande och vanligen spelat i div. III.

Intresserade tennisvänner har sökt stimulera tennisintresset genom att sätta upp vandringspris: Bertil Collin, Sylvan Sylmé (den s. k. trollpokalen), Dora Ekelund och Bo Brink (efter hans bortgång ett nytt vandringspris skänkt av familjen, "Bo Brinks minne"). Dessa vandringspris har varit till utomordentlig nytta och särskilt gynnat de mera genomsnittliga spelarna, eftersom de i allmänhet gällt handicaptävlingar. Det skulle föra alltför långt att mera i detalj redogöra för tävlingsverksamheten, men man kan sammanfattande säga, att klubben bjudit sina medlemmar rikliga tillfällen att uppleva tävlingens spänning, segens sötma och nederlagets bitterhet.

Att tävla utan att träna är en omöjlighet inom tennisen, som förutsätter så mycket av teknisk och taktisk skicklighet. Det är ett tålamsprövande arbete att lära sig tekniken, och ett visst naturligt bollsinnest måste förutsättas hos den som börjar träna. Av de många som börjar när

mycket få toppen, även mätt efter Mariestads mått, men man vet lyckligtvis inte från början, vilka som når dit. Här gäller ordet, att många äro kallade men få utvalda. Man behöver emellertid inte nå toppen för att ha utbyte av tennis: sporten ger motion och samtidigt stimulans.

Man kan lära sig mycket genom att se andra spela. Det fick nog åtskilliga spelare nöja sig med under 40-talet, se bättre kamrater och ta del av vad dessa visste. Man kunde då också ta hit landets bästa spelare och låta dem demonstrera sitt kunnande. Det var väl också den billigaste formen av propaganda — Schröder, den nu smått legendariske 120-kilobjässen med 47 i skonummer, kunde fås för mindre än hundra kronor. Det mötte inte heller så stora svårigheter att få hit Bergelin, som då hade sitt föräldrahem i Moholm, inte heller Torsten Johansson, som

Finalmatch i mixed 1961. Fr. v. Rolf Severin och Inga Siwertz, Gunilla och Bo Brink.

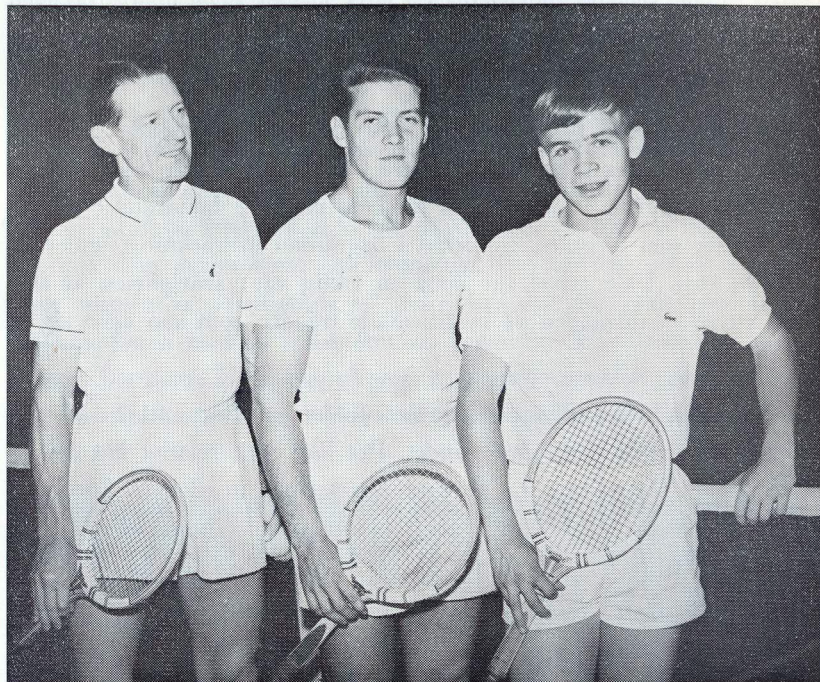
vid ett tillfälle spelade uppvisning här med Staffan Stockenberg. Ja, även Schmidt och Sven Davidsson har spelat i vår idrottshall; den sistnämnde vann f. ö. då ett DM.

Det är emellertid först år 1956, som en mera omfattande träningsverksamhet kommer till stånd tack vare Dora Ekelund och Inga Siwertz, som på sina kurser i tennishallen samlade närmare hundratalet ungdomar, kurser som fortsatte, om också i begränsad utsträckning, under de följande åren. Utan tvivel var detta en riktig väg; svårigheten är som alltid att säkra tillgången på kvalificerade tränare, som kan ägna sig åt uppgiften.

De svenska framgångarna i Davis cup har medfört, att en våg av intresse för tennis sköljt över landet. Det har varit relativt lätt att utnyttja denna för rekrytering av tennisintresserade ungdomar. Föregående höst anmälde sig 125 pojkar och flickor till träningskurser, och större delen av dem fick en grundläggande utbildning. Nya kurser planeras.

Men resultatet av verksamheten skulle inte ha blivit så gott, om inte klubben fått kontakt med tränaren Evert Olsson, Göteborg, numera professionell tränare i Göteborgs lawntennisklubb. Hans intresserade, sakkunniga, nästan fanatiska instruktion har varit ofantligt värdefull. Det är av stor vikt att denna kontakt kan fortsätta.

Utan planer och lämpliga lokaler kan en framgångsrik träningsverksamhet inte heller drivas. Trettioalet medförde förbättringar av bana I, i decenniets sista år tillkom Mariestads idrottshall, som fick avgörande betydelse för allt inomhusspel; år 1948 stod bana II klar för användning, år 1962 kunde Tunaholmsskolans gymnastiksal tas i bruk och tack vare stort tillmötesgående från skolans rektor och dess gymnastiklärare, Ingemar Landin, utnyttjas för den omfattande instruktionsverksamhet, som nyss berörts. De nämnda åren betecknar samtliga inledningen till lyckosamma perioder i klubbens liv, till perioder av ökad aktivitet och framgång.

*Klubbens representationslag 1965. Fr. v. Inge Hassel,
Rolf Severin, Lars Wilander.*

År 1965 har bana I från grunden lagts om och två nya en tous casbanor anlagts i kvarteret Guldsmeden. Den välvilliga behandling, som klubbens initiativ fick av drätselkammaren och stadsfullmäktige samt av den för utbyggnaden närmast ansvarige, byggnadschefen Harry Bäckman, har gjort denna snabba utveckling möjlig. De nya banorna kommer i hög grad att lätta på trycket på banorna i Alhagen.

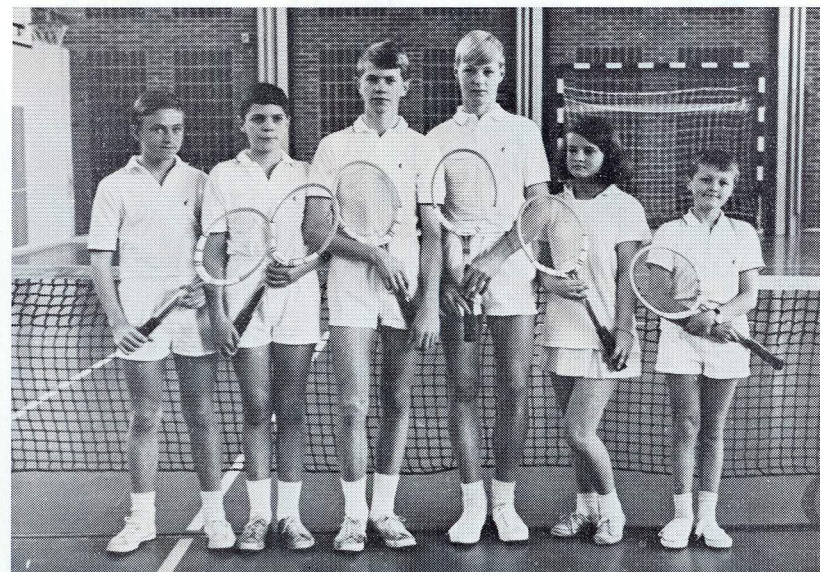
Åtskilligt har utträttats till tennisens fromma, men mycket återstår att göra. Genomsnittsspelaren inom klubben har kanske inte fått det utbyte han väntat och önskat, den sällskapliga samvaron har begränsats till ett minimum, medan ungdomsverksamheten har fått dominera. Vi kan alla

hjälpas åt att rätta till vad som brustit. Alla har vi här en uppgift, liten eller stor. Kära medlem och kamrat, kom med dina förslag till styrelsen, besök sammanträdena, glöm inte bort klubbens tävlingar! Din insats kan vara avgörande för hur rikt differentierat klubbens liv blir.

Tore Wilander.

DET UNGA GARDET BÖRJAR VISA FRAMFÖTTERNA.

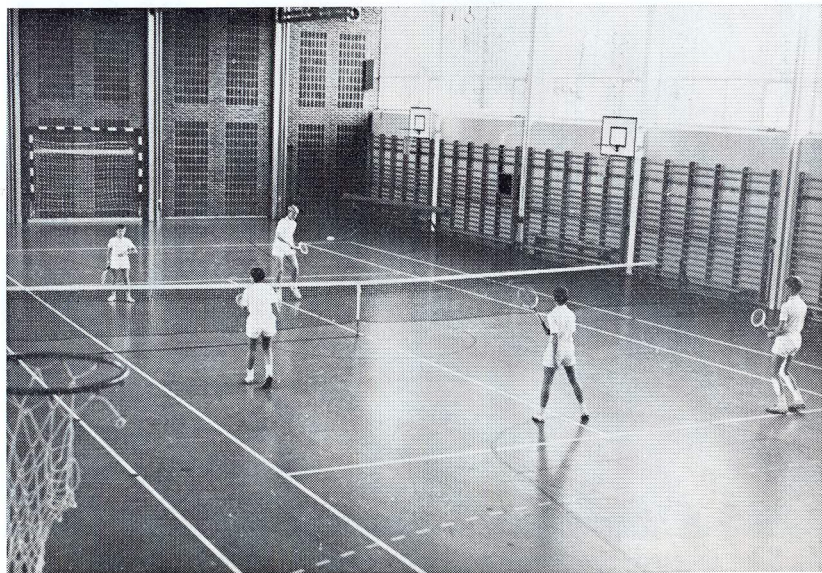
När man tittar på deltagarlistorna över en juniortennistävling i Västergötland, ja då finner man att Mariestads Tennisklubb har de flesta delagarna. Vad beror detta på? Utan att vara alltför självgod kan vi lugnt konstatera att Mariestads TK faktiskt är en av de klubbar i Västergötland som driver en målmedveten och aktiv juniorverksamhet.

Det unga gardet. Fr. v. Dan Birgersson, Clarence Andersson, Christer Andersson, Ulf Hassel, Barbro Brink, Leif Hagman.

Men det har inte alltid sett så ljusst ut för återväxten inom den nu femtioåriga klubben. Luckan, åldersmässigt, mellan de nuvarande representationsspelarna och juniorerna visar detta tydligt. Men vi skall sannernligen glädjas åt det uppsving som tennisen i Mariestad fått under de tre senaste åren. Många orsaker till denna utveckling står att finna.

En, och kanske den väsentligaste, är att klubben har lyckats engagera en av svensk tennis allra bästa instruktörer, Evert Olsson, Göteborg. Evert har anledning att ta åt sig en stor del av att MTK lyckats så utomordentligt med att skaka fram ett dussintal grabbar som allt mer och mer börjar dyka upp inte bara i deltagarlistorna utan också i prislorna. MTK har dessutom visat ett helt, för Sverige, unikt initiativ genom att låta Evert Olsson arbeta på skolorna i Mariestad. Ett arbete som vi inom klubben kommer att vänta oss mycket av. En annan orsak till att MTK lyckats med sin stora juniorverksamhet är den del av arbetet där juniorerna får göra sitt för att nå ett gott resultat. Klubbens juniorer visar både

Unga gardet i träning i Tunaholmsskolans gymnastikhall.

när de är ute och tävlar och när de vistas hemma på sin "egen gata" ett gott kamratskap och en god disciplin. Våra juniorer är med andra ord goda representanter för vår klubb. En sak, som inte skall glömmas är det goda samarbete som klubbens ledare har med våra juniorers föräldrar. Detta bidrar naturligtvis till att tennisen fått den goda utveckling den fått.

Vi sa tidigare att hoppet mellan de nuvarande A-lagsspelare och juniorerna är en aning stort. Detta är dock bara en halvsanning. Det representationslag som MTK idag ställer på fötterna innehåller nämligen en junior, Lars Wilander. Lars fick sitt stora genombrott i år och har allt efter som tiden gått, visat att han utvecklats i rätt riktning. Lars kan utan tvekan räkna sig bland distriktets fem bästa juniorer. Dan Birgersson är ett namn som man kan skriva in bland distriktets fem bästa juniorer, dock i den yngre klassen. Dan samt Ulf Hassel är unga gossar, den förre femton år, den senare sexton, som klubbledningen har all anledning att vänta sig mycket av i framtiden. Ytterligare namn finns att nämna, Pehr Lagerstedt, bröderna Christer och Clarence Andersson samt lille, endast 12-årige, fightern Leif Hagman, som vi hoppas skall gå upp bland de "stora gossarna". På spinsidan är återväxten dålig. Men en, men ack så tapper flicka, Barbro Brink, försvarar med den äran klubbens färger. Hon har ju dessutom fina familjetraditioner att försvara.

Bakom dessa som nu nämnts vid namn stormar det fram många unga flickor och pojkar som vi hoppas i framtiden med heder skall försvara våra färger. Deras friska humör och envetna strävanden att bli bra tennisspelare hoppas vi skall bidra här till. Femtioåringen kan sannernligen se ljusst på framtiden. Det går juniorerna i godo för.

Jan Wäingelin.

Game

Set

Match

TRETORN